

ВЕЧОРІ НА ЕМІГРАЦІЙНОМУ ХУТОРІ

Яка різниця — сипле сніг,
А чи не сніг, а дощ іде,
Чи пес побіг, чи кіт побіг,
А чи було це тут, чи де,
Чи чути плач, чи крик, чи сміх,
Чи плескіт рук, чи тупіт ніг?
Яка різниця? Мить і мить!
Важне, чи в серці забринить
І чи бринітиме над мить.

Чи вернуться, хоч крикнеш: цить! —
Той пес, той кіт, той дощ, той сніг,
Той плач і крик той і той сміх,
Той плескіт рук, той тупіт ніг!
А чи було це тут, чи де?
Важне, у серці хай бринить!

А решта — липа, гудзик! Цить!
Ось знов бринить! Ось знов бринить!
Бабай

НОВА АМЕРИКАНСЬКА БОМБА

- Мрії стятої голови часом також здійснюються.
- Зразок плятонічної любови — це любов до України без знання української мови. На жаль, нащадків з плятонічної любови не буває.
- Чим повніше в кишені, тим пустіше в душі.
- Найкраща валюта — серце, але воно тепер в процесі повної девалюації.

З КВАРТИРАМИ ТРУДНОЩІВ НЕМА...

З советської української преси стало відомо, що понад три тисячі сімей у Києві „напередодні свята жовтня одержали ключі від нових квартир“. Але з приватних джерел „Лис Микита“ дізнався, що понад дві тисячі тих сімей не могли ще досі ввійти до призначених помешкань просто тому, що радянські неперевершені будівельники не „вивертали“ дірок для ключів у дверях. Не тому, що не вміли чи занедбали це зробити. Ні, просто не мали на це наказу від своїх інженерів, а ті інженери ще не отримали відповідного декрету з відповідального відділу в Москві.

З ОПАЛЮВАННЯ ТЕЖ...

В партійних колах Києва з ентузіазмом обговорюють новий успіх нового партійного керівництва після усунення П. Ю. Шелеста. Кількадесят тисяч українців отримали безплатні помешкання з харчем у перевиховних таборах Мордовії та в інших віддалених місцях великої Росії. Щоправда, багато з тих помешкань не мають печей для ogrівання під час тріскачих морозів, однак усі, бажаючі підвищити температуру свого тіла, мають повну свободу зогрітися на додаткових зайняттях при лісорубці. Все зрубане дерево призначається на мирне будівництво в Єгипті, Північній Кореї, Північному В'єтнамі, Східній Німеччині та на Кубі, а зокрема в центральній Росії. Вже сама думка про великий прогрес того мирного вселюдського будівництва зогріває мільйони промерзлих душ у перевиховних концтаборах СРСР.

ЛИСЯЧА ПОШТА

Наш Читач з Ірвінгтону, Н. Дж., запитує нас:

„Чи КУПАЯ є жінка ПАПАЯ?“

Відповідь: НІ КУПАЯ — це створений при СФУЖО у Філядельфії „Комітет Увічнення Пам'яті Анни Ярославни“, дочки князя Ярослава Мудрого, з якої д-р Антін Рудницький зробив оперу. Видно, що й такий Комітет нам потрібний.

ЖАРТ 1972-го РОКУ

„Лис Микита“ вирізняє найкращий жарт, сказаний в 1972-му році. Коли на ювілею „Самопоміч“ у Філядельфії спитав хтось із залі бандуриста Романа Левицького:

— Пане професоре, а де ваша перука?, — запитаний відповів:

— Мусів позичити жінці, що пішла на загальні збори Союзу Українок.

Чому одні письменники пишуть твори, інші — по-творять..

СТАРОРИЧНЕ ПРАЩАННЯ

„Старий“ рік нового стилю довелося мені, цим разом, прощати по-соборному, серед православних моїх друзів, які строго зберігають старий стиль на Різдво Христове, але Новий Рік зустрічають по-новому, значить — модерно. Власне, правду сказавши, прощання „старого“ року було там таке ентузіастичне, що я, грішник, навіть добре собі не пригадую, чи встигли ми тоді належно привітати Новий Рік?.. Кінець-кінцем, нічого страшного не сталося: так чи так, залишається нагода привітати його за старим календарем, чи то на традиційній новорічній зустрічі хору „Думка“ в Нью-Йорку, чи на якійсь іншій „Міланці“.

Що особливо вбилося мені в тямку з цього соборного прощання — це та велика сердечність, з якою зустрічали мене, уніята, православні брати, ну, та й сестри, розуміється. Як виходить із дружніх з ними розмов, чимало з них частіше та й уважніше читають мої писання, ніж брати-західняки, чи то пак — галичани. А один херсонєць, якщо не полтавець, дав мені, пригадую, таку вельмицінну пораду:

— Ви, Іване Степановичу, — сказав, — складіть собі на порозі нового року таку, як кажуть американці, революцію: „Перестаю писати нові фейлетони, а починаю переписувати й друкувати старі, вже колись друковані!“ Сяк чи так, редакція не прибавила вам гонорару, а люди вже позабували, що ви писали 20—30 років тому, і з приємністю прочитають собі давніші ваші писання, — які, не во гнів кажучи вам, на мою думку, були кращі за теперішні.

— Люди, — відповідаю на це землякові, — може й позабували, але редактор пам'ятає. Редактор посшивав докупи в одну біблію всі річники газети і без компютора може розпізнати, що вже було друковане, а що ні.

В цьому місці вмішалася в розмову дорога землячка-харків'янка, що сама пише до газет на тему мішаних подруж і жіночого визволення.

— А вас, — сказала, — пане Іване, бити і слухати, чи ще трохи теплий!

— Та звично? — питаю.

— За ваше лінивство. А чому ви досі не зібрали докупи всіх ваших фейлетонів і не видали їх окремою книжкою?

От, з цього саме заговика, земляки любезні! Якби я відважився позбирати всі мої фейлетони, друковані в „Свободі“, „Лісі Микити“, „Новому Шляху“ та в інших календарях, так тоді з цієї маси-масенної задрукованого паперу вишла б не одна, вибачте, книжка, а принаймні з-десять томів!.. Так, для прикладу, самим тільки розмовам з моїми дорогими земляками з Бібречького повіту, панством Татухами, прийшлося б присвятити три томи. Ну, а клаптикові України — Союзівці, та всім її кралям, на чолі з паном Квасом, — хіба я не присвятив добрих два томи?.. Батько-Союз, Мама-„Свобода“, всі головні урядники, включно з хмародером у Джерзі Ситі, теж займають поважну позицію в моїх фейлетонах і мабуть одним тоном від них не відмахнешся... Або зберіть, для прикладу, докупи все те, що я написав на тему нового і старого календаря! Або про всі панелі на політичному перелазі в клюбі „Ліса Микити“! Ви не повірили б, але навіть такому всесвітньому весельчакові, як небіжчик Микита Хрущов, я присвятив свого часу більше фейлетонів, ніж шановний Еко карикатур, — хоч про це ще можна б посперечатися...

А тепер, дорогі друзі, східні, західні і посередні, запитання в справі формальній: хто мені цих десять томів надрукує?

І К Е Р

З КРЕМЛІВСЬКИХ ЖАРТІВ

До Брежньова, на Кремль, приїжджає старенька мама. Син з гордістю показує їй свої апартаменти: тут, мовляв, моя спальня, а тут твоя, це кольоровий телевізор, а коло нього три гузички. Потиснеш один — прийде прислуга, принесе тобі сніданок, Потиснеш другий — прийде мій секретар, що всі справи тобі полагодиць. Потиснеш третій — прийде шофер і повезе тебе по місту, якби захотіла прогулятися.

Вечором вертається Брежньов у свої терени і застає стару маму в сльозах...

— Що сталося? — питає, — чи тебе хтось скривдив, оскорбив?

— Ні, синочку, — відповідає зажурено мама, — але я собі, отак, сиділа, думала-думала та й нагадала 1917-ий рік... Щоб не сталося, не дай, Боже, таке нещастя, як тоді, щоб не прийшли ще раз большевики і не забрали тобі того всього..

Жид написав листа в Москву, до ЦК Партії, і почав його словами: „Товаришу Ленін, допоможіть мені виїхати в Ізраїль...“

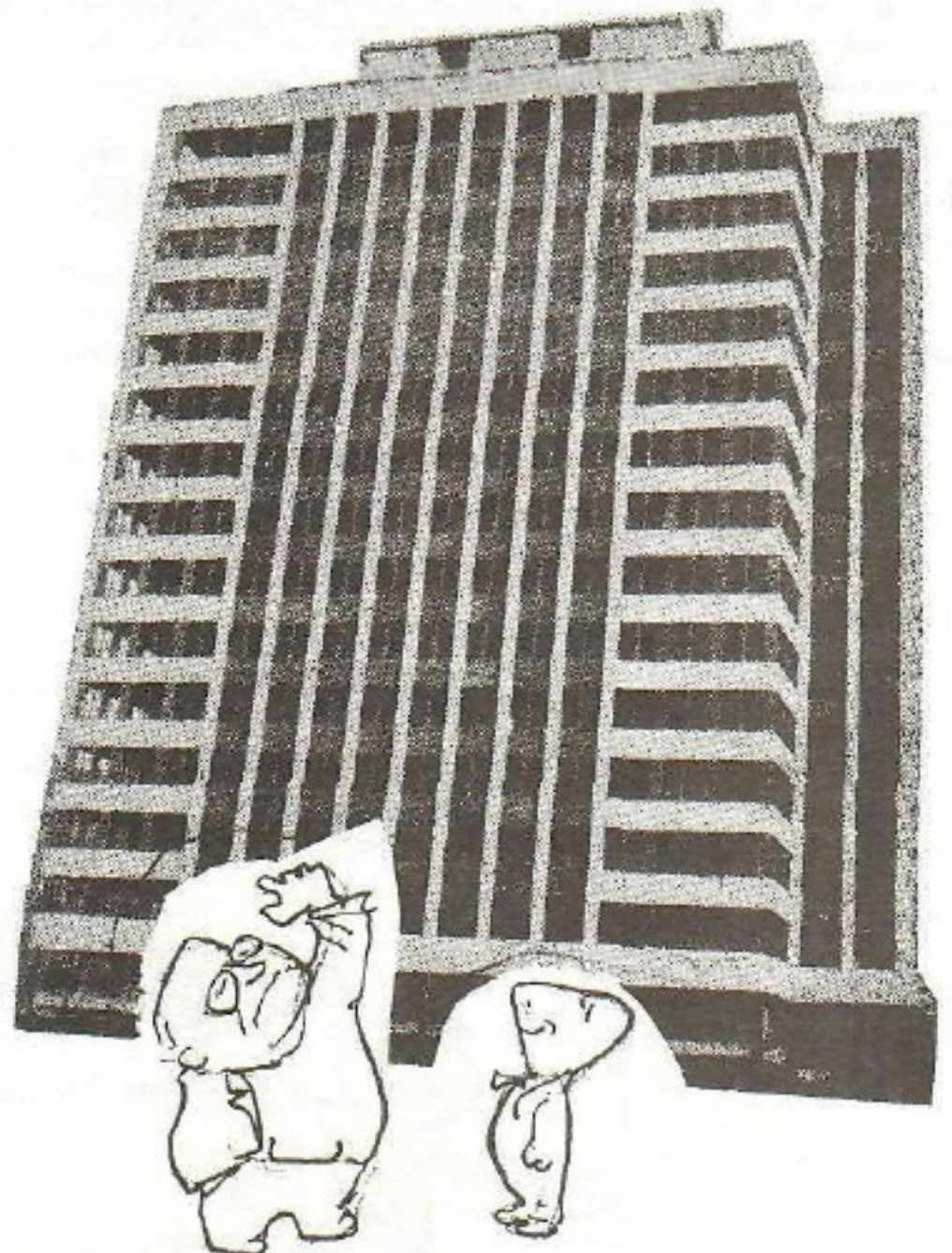
На другий день кличуть жидка до ЦК.

— Чи ти здурів, — питають. — Адже Ленін вже давно помер!

— Така у вас правда, — засмутився жид. — Для вас, русских, Ленін — вічно живий, а для бідного жидка — вже давно помер!

[„Культура“. Париж].

ЗИМОВІ КЛОПОТИ СОЮЗОВОГО СЕНЬОРА

Р. Слободян до Й. Лисогора: — Хмародера ти поставив ол райт, але звідки візьмеш такі високі коліки, коли прийдеться давати загату?

СОРОКА НА ПЛОТІ

● З нагоди 200-річчя Незалежності ЗСА, що припадає в 1976-му році, Український Народний Союз зобов'язався присвятити цій події відкриття свого хмародера, який до того часу напевно буде готовий.

● Кажуть, що в новому році в галерії ЛМКлюбу в Нью-Йорку не буде жадної виставки жіночого малярства, раз членом журі став мистець М. Мороз, знаний з свого гострого стосунку до жіноцтва.

● Відділи Союзу Українок Америки так пожвавили в цьому році свою активність й метушливість, що мужчинам залишається хіба поле до попису в „Клобах Старців“ і в товариствах ветеранів.

● Ред. Іван Дурбак виступив з проектом відзначити в 1973-му році 100-річчя НТШ в той спосіб, щоб зібрати докупи всі, досі видані, регіональні збірники і видати один великий, регіональний календар..

● У Нью-Йорку, вперше в історії мирянського руху, стала головою Товариства за Патріархат УКЦеркви духовна особа, а саме — мгр. Ярослав Щербанюк-„Дзекан“, що мав колись таке псевдо в гімназії.

● Ансамбль „Евшан“ з Ірвінгтону, це така дивна квітка, що коли її понюхати, вам зараз пригадується, що ви ще не заплатили другої пожертви на третю Катедру Українознавства.

● Член радянської „Місії“ до ОН письменник П. Загребельний сказав, що в Слов'янському відділі Ньюйоркської Публічної Бібліотеки є більше його книжок, ніж у київських бібліотеках.

● Після вистави козацької п'єси „За Сестрою“ у Філадельфії говорять, що найкращою з русалок була „патріархальна русалка“ — дочка д-ра Юрія Городиловського.

● В Нью-Йорку називають д-ра Климентія Рогожинського „веселим доктором“ мабуть тому, що він підліковує час-від-часу місцевих гумористів — Ікера і М. Понеділка.

Еміграція відзначає 40-ліття голоду на Україні...

В ЯКИХ ЧАСАХ ЖИВЕМО!

Прибігає жінка в хату і бідькається:

— Ой, чоловіче, мене ограбили!

— Скільки забрали? — питає чоловік.

— Ой, та вирвали з рук торбинку, в якій було десять доларів!

— То ще не біда, — каже чоловік, — з мене вдерли в Народному Домі сто доларів на Гарвардську Катедру...

БАТЬКИ І ДІТИ

В одній з братських конференцій в Пенсильвенії брала також участь делегація УНСоюзу в особах Й. Лисогора, д-ра Я. Падоха і В. Сохана (всі три невисокого росту). Під час перерви в нарадах підійшов до них старший віком лемко з Карпаторуського Союзу, привітався і сказав:

— Як ся маєте, діти! Я знав колись вашого тата — небіжчика Дмитра Гаилчина.

НЕМАТО, ЯК ГАСТРОЛІ.

Таки, що не кажіть, — а нема то як „гастролі“ із-за „залізної заслони“!

„Ужасно люблю“ їх як казав один справедливий кубанський козак (не з тих „австралійських“!).

Найперше — то прилетів до нас Павел (!) Вірський зі своєю Українською Танковою Кумпанією (так стоїть у програмках!), що вивів українські танки „в люди“. „Найбільшим“ патріотам це не сподобалося, бо він зробив конкуренцію нашим танковим групам! Але потім усі наші танцюристи танцювали „під Вірського“ хоч його і пікетували і „лихословили“...

Колись бувало, як від когось хотіли відчепитися, то казали:

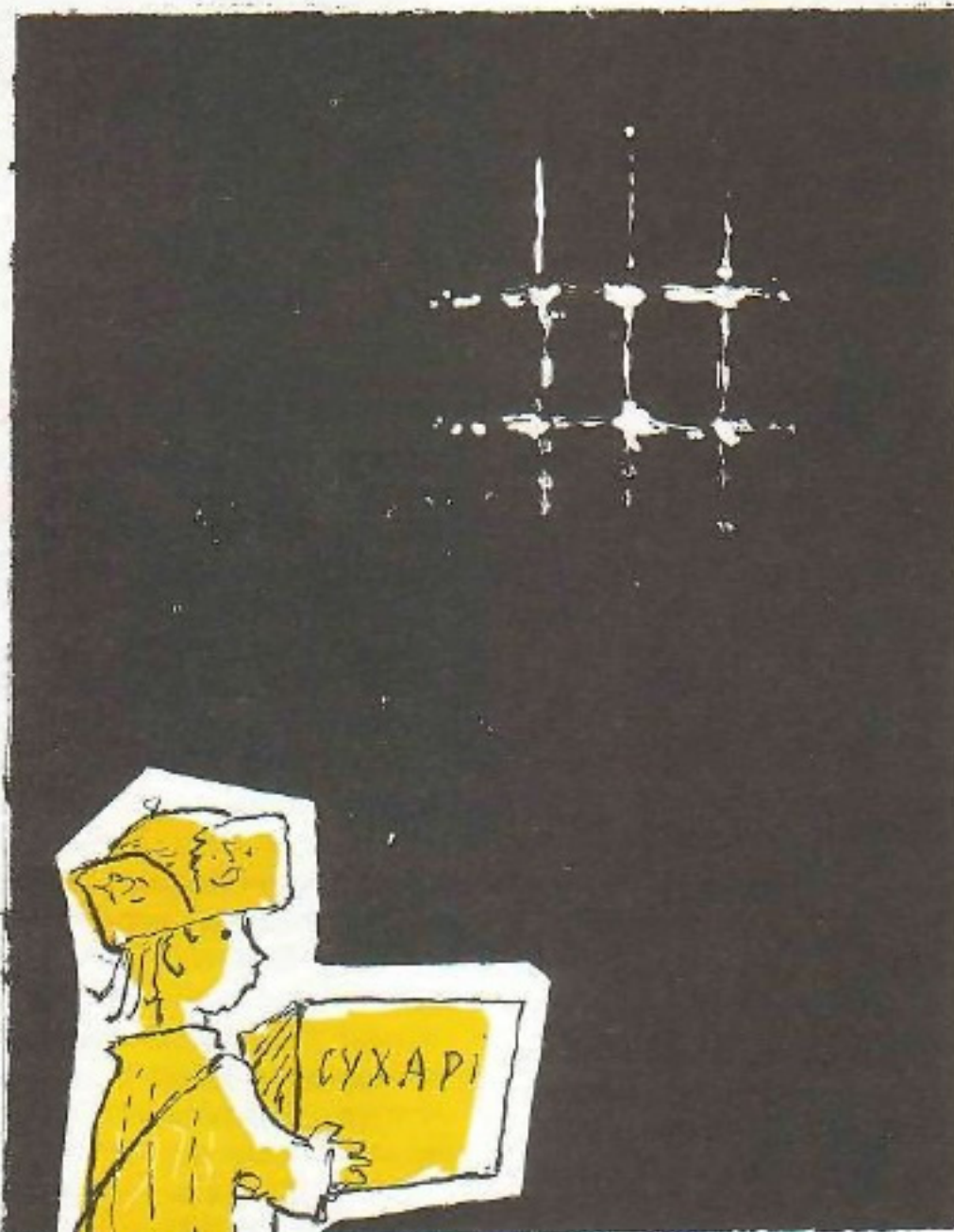
— „Іди ти до... Дуклі!“ (це така собі мала „діра“ на Лемківщині).

І ось уявіть собі, ота „Дукля“ взяла та й прилетіла до нас!

Які невимовно симпатичні оті „піддуклякени“, верховники й верховниці, а між ними — лемківська народня „ліснярка“ — Марія Мачошкова-Мортан, що виступала недавно на лемківському фестивалю. Чи хтось може краще виконати такі превеселі пісеньки: „Ой, Іване“, „Мала я фраїра“, „Заспіваймо собі двома голосами“ й ін. Але тим разом вона співала дві сумні пісні, а одну в... московській мові!

Це був якийсь „інтернаціональний бігос“, бо співали і по-московськи, і по-словацьки, танцювали і мадярський чардаш, і московський „хоровод“, і „збуїніцкі“ танок польських гуралів, названий „Подгале“, і словацький вояцький танок „Вербунк“. Але таки найкраще виконали українські народні пісні й танки! І за себе їм належиться кредит, аякже! Але таки не було такого танцюриста, як наш Ромко Строщий, „герой“ Союзівки!

Цілий грудень давав „гастролі“ в Нью-Йорку московський цирк. Найбільше публіки було, як звичайно на всіх таких „гастролях“, з „єрусалимської шляхти“, що має дивинський сантимент до всього, що „пахне Руссю“... А на українські точки — то кажуть: „лайк рашен!“ Не обійшлося й тут без українця Олекси Денисенка, акробата. Біла „барішня“ на білому коні командувала дикими черкесами з Ірїстану, що

„Здоров, здоров, Новий Годе,
У старій свитині,
Що ти несеш Україні
В латакій торбині?“

(Т. Шевченко)

В СПРАВІ ФОРМАЛЬНИЙ

Коли по малого Петруся Кобзаря в Гантері приїхав рано шкільний автобус, щоб забрати його в школу, Петрусь спитав з жалем пані Юлю:

— Мамо, чому я мушу щодня рано вставати, а сніг може собі лежати, як довго захоче?

Один з американських професорів спитав свого колегу-українця:

— Що з тими твоїми українцями?.. Роблять в світі стільки крику, якби вони були принаймні муринами!

Так співає „Бог Предвічний“
Славчин Вертел Керамічний...

В Новому Році обов'язково відвідайте
РІЗДВЯНУ ВИСТАВКУ КЕРАМІКИ
Славї Геруляк
210 Схід, 6-та Вулиця в Нью-Йорку
(Напроти Школи св. Юра).

показували акробатичні штуки на конях у гальолі, а це було щось неймовірне, бо ж відомо, що правдиві козаки ніколи не пішли б під „бабську“ команду! Але, як видно, то КГБ навчило їх слухати і баби! „Заслужений клоун республіки“ і „народний артист Олег Попов не мав поля до попису, бо не вмів по-англійськи... (В нас ліпші клоуни!!!)

Атракцією того цирку була група ведмедів, що під тренерством Філатова виконувала чудесні штуки: боксувалися, їздили на колесах, демонстрували акробатику, а один навіть співав до „майка“!

Виходячи з того цирку, жалів я, що наша еміграція не створила свого репрезентативного цирку, хоч маємо так багато здібних і заслужених „народних артистів“, клоунів і акробатів! Та ж деякі наші велелюдні імпрези дещо нагадують цирк, бо режисеровані у цирковому пляні... Вправді не маємо своїх ведмедів, але майже в усіх наших установах маємо левів!

Шкода, що не маємо свого Філатова, щоб зумів їх вигренувати й чогось путнього навчити! Може б він навчив одного такого нашого лева та співати по-українськи?

Кум Наум

КОСА НА КАМІНЬ

Старий чоловік хотів допекти своїй молодій дружині за її декількотовану сукню:

— Не розумію: що тримає цю сукню на тобі?

— Твій вік.

МІЖ ДРУЗЬЯМИ

— Як же вийшла твоя зустріч з тією вродливою чорнявкою?

— Пів на пів.

— Як це?

— Я прийшов, а вона ні.

НАШІ ДІТИ

Оксанка приносить дідусеві жменю землі з городу.

— З'їкте, дідусю, оцю землю.

— Та навіщо, дитинко?

— Бо тато казав, що як ви підете землю гризти, то цей будинок буде наш.

ЗОЗУЛЯ

Джентельмен

— Я вже хотів БАБУ набити, але стримався, бо ДАМИ бити не випадає...

Розповідає колгоспниця Єва Данилівна Флис

У львівській „Вільній Україні“ надруковано розповідь колгоспниці Єви Флис про її відвідини у брата в Канаді. Передруковуємо без змін, пропустивши тільки вступ про те, як війна загнала її брата до Канади, як він терпіє лихо на чужині, але додому чомусь не квапився.

Стала збиратися в дорогу. Навекла широгів, тістечок, купила дарунки — і до Львова. Звідти поїздом у Москву приїхала. З аеропорту в Шереметьєво наш літак взяв курс на Париж, а звідти в Монреаль.

Увечері зійшла вже в Канаді. Питаюся, як дістатися до Калгарі. Кажуть, що вранці тільки піде рейсовий літак. Доведеться заночувати. Показали мені готель. Будинок не дуже показний, у Москві я в кращому була.

— Чи можна у нас переночувати? — питаюся адміністратора.

Той кивнув головою, що можна і сказав заплатити 15 доларів і 42 центи.

— Ви що, добродію, за нічниця заперед гроші берете? — Ні, тільки за одну ніч.

Відразу пригадалося звичаї деяких тамтешніх порядків. У Москві за карбованець ночувала в набагато кращому готелі, а тут за ніч в десять раз більше беруть. Хоч і була я при грошах, та все ж подумала: яке дороге життя у тому Монреалі!

Наступного дня дісталася до Калгарі. Вже з літана пізнала брата. Вдома мені такували: як приїдеш, першою не підходь — чи впізнає. Пройшла я раз коло нього, а він все приказує: «Де ж наша Єва? Чого її нема?». Не втерпіла, підійшла до нього.

— Івасю, добридень! — а сама в сльози. Він дивиться на мене і нічого не каже. Потім, нарешті, візнає.

— Ой, Євцю, як ти добре виглядаєш!

— У нас всі такі.

— Не важи, Євцю. Це пропаганда...

— Теж мені видумав — пропаганда! Сидів би вдома, не гірше жив би.

Вдома розмову продовжили. Івась, правду кажу, якимсь темним мені видався.

— У нас тут розмаїте говорять про совєтів. Нік не збачку: де правда, а де пропаганда.

— Чудний ти якийсь. Івасю, зроду-віку не була я пропагандистом. А говорю те, що є. Ти б краще сам подивився на наше життя.

— Тобі добре говорять — подивився. Нема як. Поживеш — побачиш.

...І в Калгарі є магазини, як у нас у Кам'янці-Бузь-

кій. Але там, на що глянеш — ціна солідна. Особливо дорогі продукти харчування. Це відчутно і в сім'ї брата. На сніданок — бутерброд і кава, на обід — суп і консерви, увечері — знову кава. Якби свого Павла так годувала, то з хати вигнав би. А тут інакше не можуть. Багаті харчуються добре, а для трудячого люду це — ціла проблема.

Попросила брата, щоб показав мені господарство. Поїз на ферму. Якби у нас так господарювали, то на правліні не поздоровилось би таким хазяям. Одним словом, не сподобалося мені те безприв'язне утримання худоби. Навіть тракторець, що крутився на фермі, мов ляльковий, Таких у нас і немає.

Бачила брата вранці й пізно увечері. На роботі весь час. Кажу йому:

— Ти взяв би за власний рахунок відпустку хоча б на тиждень.

Зі мною побути. Розповіди про своє життя.

— Не можу, сестро, роботу втрачу. Бачила сама, скільки в тій вічній безробітності люду. Кожен шукає роботи. А її нема. Мушу шануватися.

Побула ще трохи і заходилася збиратися додому. Брат нічого не каже, тільки ще більше засмутився. Чую серцем, що він би в ту ж мить зі мною подався до нашої Радянської України.

— Бачу, Євцю, що тобі наше життя не до серця. У нас там візьмице.

— І дихати, і жити краще, — додаю.

На аеродромі розлучались із сльозами. Плакала я, що братові нелегко живеться, що не побачить, як живу я, всі мої односельці.

Тільки вдома відійшла. В голові роїлися різні думки. Мов свердлом точили Івасєві слова: «Зберу гроші, обов'язково приїду». А коли це буде, хто його знає.

Наше життя ні на що не промінюю і не зраджу його ніколи. Правда, дехто в селі думає, що в Канаді манна з неба падає. Навіть поговорюють, що, мовляв, Євця таксівку привезла. От вляті

Прочитавши таке, чи не треба нам, живущим в ЗСА, подумати „два рази“ і посилати відтепер пакунки не братам в Україні, але страждаючим сусідам у Канаді.

З мислячого мишки

„Свобода“ кинула крилату фразу: „Подумайте два рази, поки вишлете посылку на Україну чи до Советського Союзу!“ Люди справді думають по-два рази і висилають подвійні пакунки...

„Ми знаємо, куди йдемо!“ — сказав проф. Лев Добрянський, закінчивши свою звітну доповідь. — І пішов до буфету на „дрінка“...

У СПРАВІ ФОРМАЛЬНИЙ: Чому бар-ресторан „Діброва“ з Нью-Йорку мав свого делегата на Конгресі УККА, а бар „Лиса Микита“ свого не вислав?

— Хто, властиво, була ця Скворода і що вона написала? — спитала одна пані-добродійка, йдучи на літературний вечір, присвячений 250-річчю народження Григорія Сквороди.

Нью-Йоркська громада зацікавлена, хто вислав благословення на „мішане“ вінчання дочки проф. Миколи Чубатого, Дарії — Рим чи Єрусалим?..

Митрополит Андрей Шептицький сказав колись у Львові, що й новий календар вже тепер застарий, то який сенс міняти календар?..

Думка. — Питання не в тому, чи треба нам у Нью-Йорку Українського Музею, а в тому, кого в цьому Музею поставити?

ПРО АНДЖЕЛУ ДЕЙВІС: Нема-то, як застрелити суддю в Америці — маеш забезпечені ванації в Советському Союзі!

„Виступи“ деяких наших патріотів у національних барах промовляють за те, що українцям треба відзначити не „Тижні“, а „Місяці Культури“!

Наші священники створили свою світову організацію. Ну, а що з дяками?..

Під час страйку автоводіїв, що доставляють алкогольні напитки в Нью-Йорку, один з наших прозаїків склав у барі „Лис Микита“ такий трагічний двостих:

„Як в'яне без води билина,
Так без водки в'яне людина...“

Язички! Яка там таксівка? Якщо говорити по правді, то вдома я її швидше б придбала. Тільки вона мені ні до чого.

Побувавши в Канаді, я на власні очі переконалась, як гірко живеться трудящому люду в цій країні й як багато робиться в Радянському Союзі, щоб людям жилося краще.

ПІД ЖІНЧИНИМ ТЕРОРОМ

У зоологічному городі перед кліткою гіпопотама стоїть п'яний чоловік і благає:

— Не дивись так суворо на мене, кохана. Я тобі зараз усе вясню...

НА ЛЕКЦІЇ РЕЛІГІЇ

— Чому воскреслий Христос виявився насамперед жінкам?

— Щоб новина рознеслася швидше.

З Новим роком, ювілейним,
Шле „Веселка“ Вам привіт!
Щастя-долі Вам бажає
І багато добрих літ!

Як у минулому, так і в цьому новому, 1973-му році, в Українській Цукерні „Веселка“ в Нью-Йорку знайдете рідну, українську атмосферу, зустрінете добрих друзів, довідаєтесь всіх новин давнтавських, а при цьому Вас гарно погостять, чим тільки багата кухня „Веселки“!

В Новому Році зятяйте нашу адресу: 144, Друга евно (в Пластовому Помі!).

Прийшов я до нашої бари, дивлюсь, а там на підвищенню сидять патрийоти і розбирають високу політику.

- Були сте, куме, на Унраді?
- Був-ім.
- Що-сте виділи?
- Щом видів, то найбільше Кедрина.
- Того з Унда?
- Не, з громацкогo секторі.
- То що таке?
- Така партія, жи до неї належат ружні секти.
- Духобори?
- Але де! Духобори холет голі, а Кедрин був убраний.
- Чого він записував си до секти, ек міг йти від Унда.
- Йому так ліпше виходило, бо ек Ундо розколело си...
- Кідко того Унда, ек кіт наплакав і иде си розколювало?
- Ба — аякже! Розколело си на едного хлопа з едного боку, і на два хлопи з другого боку. А Кедрин лишив си в середні сам оден, ек палец у носі.
- Добре зробив.
- Фігу добре, бо того секторі не хтіли признати.
- Хто не хотів?
- Ундо.
- Котре?
- Хороба знає. Тото, жи було на сали.
- І що?
- Всьо уневажнили, бо показало си, жи Ундо не мало повномочности від тамтого Унда, жи не було на сали.
- Наконец, хто віграв?
- Урдене.
- Котре?
- Відколене.
- Степаненка?
- Не, Гришка.
- То він був?
- Не був, але написав коресподенцію, жи він проти того, аби двійку викидали з Унда.
- Котрого Унда?
- Того, жи не прийшли.
- Чиста закаланмація.
- Найбільше наколотив тот Маковецкий.

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Phones KE 1-1303,

В. КУБУРБА
менеджер

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

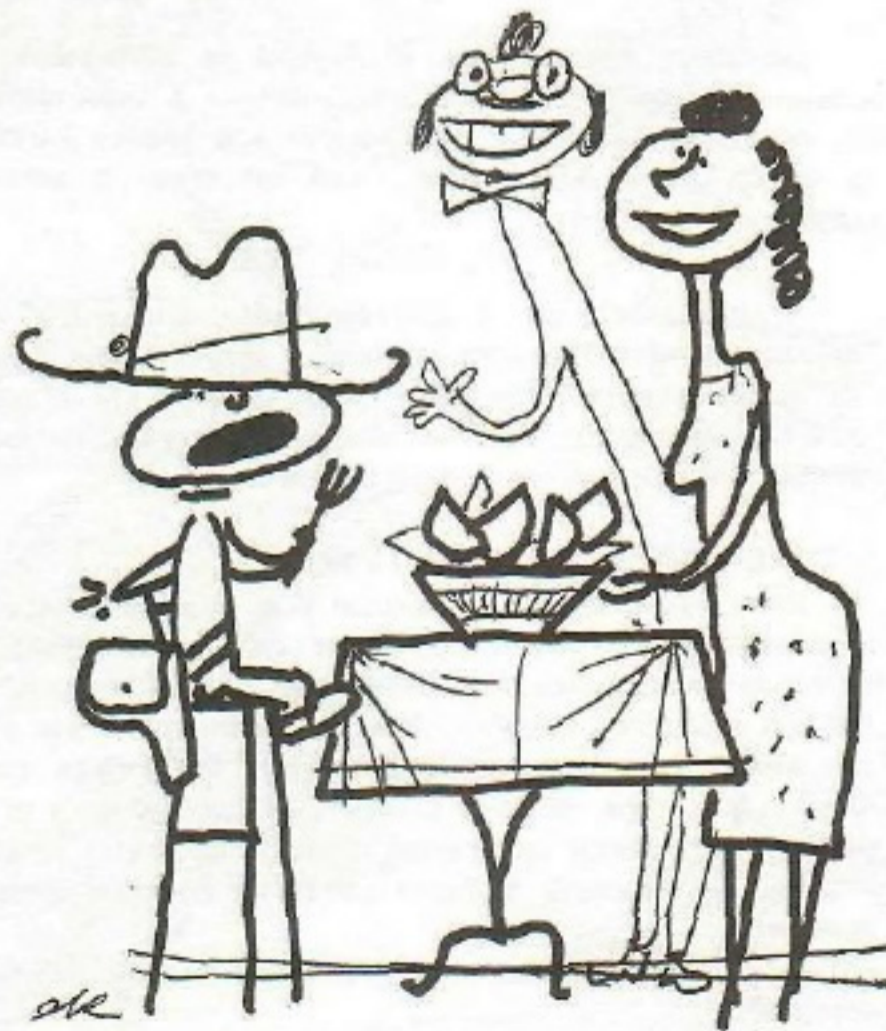
Одинока українська фірма на степт Мішіган.

Куди йдем, то йдем,
В „Діадем“ зайдем:
Не довго треба ходити,
Просто з „Лиса Микити“!

Йдучи посівати зараз у близькому сусідстві славного клубу „Лис Микита“ надібаете цю знану в Метрополії між своїми й чужанцями українську галантерію крамницю та першорядну майстерню елегантних жіночих і чоловічих одягів

МАРІ І ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКИХ,
які бажають Вам Щасливого Нового Року
“DIADEM”, 142 Second Ave, N. Y. City

— Як воно красно по-нашому говорить!
Каже: — „Ма, переги!“

- Екий Маковецкий?
- Тот, жи з рамени виконного органу не хотів завісити двійку, хоч мельниківці були за тим.
- А Маковецкий — хто? Двійкар?
- Та де! Мельниківец, аж смердят.
- То чого став протів своїх?
- Бо був протів социлістів, а ті були протів Унда і не годили си, аби двійку приймати до Унради.
- То двійка ще не була в Унраді, а вже єї викидали?
- На зломаний писок.
- А що социлісти?
- Вернули си, бо Маковецкий змінив позицію і війшов з віконного органу. Тоди мельниківці ідперали двійку протів Маковецкого. Тот „чейндж оф майн“ так потрес Маковецким у середині, жи раптом заслаб.
- І на чім тото си скінчило?
- Так си скінчило, жи віграв тот сектор, жи опруч Кедрина мав ще Ендика з Мінхену, жи колис відколов си від мельниківців і тепер сидит від бандеріаців в Унді.
- Котрім?
- Кажут, жи в тім третім.
- То вже зробило си три?
- Було би штири, але Стецько загальмував.
- А він звідки там узев си?
- Особисто его тиж не було, але прислав письмо, аби Унрада не розлітала си, боронь Боже, бо тоди визвольний фронт не мав бч з кого лаха дерти і міг би си розколоти четвертий раз.
- Ек Стецько писав до Унради, то щос у лісі здохне.
- Може вже навіт здохло, бо у тім мусів мачети пальці, не хто, а сам Кедрин.
- А що Степаненко?
- Степаненко забезпечив си і привіз зи собов з Дітройту Орлеанцку Дівину, аби віголосила напамет риферат, жи є зле, але могло бути ще гірше. За того єї вібрали на третого заступника самого премієрі.
- Нащо їм аж три?
- На куждий випадок. Ек перший зрезигнує, то по нім прийде тот другий. А ек і другий зрезигнує, то тоди вона тиж може резигнувати з віконного органу.
- А що на то Кедрин?
- Нич, ено сміяв си і уложив вершки, жи надає си до Лиса: Але віцепремієра Має, ек холера!..
- То на тій холері си скінчило?

— Ще не, бо Ундо зрезигнувало...

— Котре Ундо?

— Трете. Але на то місце поставили Кедрина. Відразу на того всі не погодили си і не допустили, аж мусів перше віхрестити си і присегнути на вірність.

— Кому?

— Того не знаю.

— А що далі?

— Далі, то вже Унрада си скінчила і зачев си правдивий бенкет. З Кедрином у головній ролі. Але я вже на тім не був, бо відлетів додому.

— Амин!

Григорій Звонік

ПРО ШКІДЛИВІСТЬ ТЮТЮНУ

Доповідач: — Одна капля нікотину може звалити з ніг коня.

Голос із залі: — Тепер мені ясно, чому коні не курять.

У ЛІКАРЯ

— Серце у вас б'ється нерегулярно. Чи ви п'єте алкоголь?

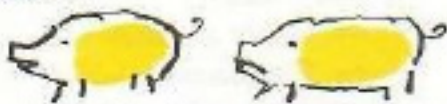
— П'ю, пане докторе, але регулярно.

**У БАРІ
ДИСА
МИКІТИ**

— Середнє формування, середній зріст, середній дохід, середні досягнення, оце все, що я є...

— Скільки разів не подивлюся в зернано зовні виджу дещо більше...

— В політиці не дивися ніколи хто за тобою йде, бо завернеш з дороги.

— Як продовжити день? Піди на діету.

— Моя жінка? Вона сама не знає, що вона хоче. Але вона не спочине, поки не досягне того, що хоче.

— Як тобі це не на руку, то пробуй на ногу!

Старанням Світової Управи ТУСМ випшла брошура пера проф. Штогринна, спрямована проти Гарвардських Студій.

— Прийміть і нашу цеголку на Катедру Українознавства...

ЗИЗАМ

Рівно рік тому в „Свободі“ з 11-го січня 1972 року пані Віра Ке заклікала мужичи створити МУФ („Мужеський Визвольний Фронт“), що допоможе мужчинам визволитись з-під жіночої домінації.

Чи досі щось зроблено в цьому напрямку?..

„Жодного письменника в Україні не відзначено державною премією“, журиться „Свобода“. — А якби відзначено, скажемо, Дмитренка чи Смолича або іншого кагебіста, то чи від цього редакторам „Свободи“ стало б легше на серці?..

2 грудня 1972 р., на крайовій нараді Станичних у Пластовому Домі в Нью-Йорку один з делегатів висунув проєкт влаштувати літом цього року „табори праці“, спільно для сарших пластунів і пласунок, а це для того, мовляв, що хлопці потребуєть підпори дівчат...

З ПЛАСТОВО-ТЮРЕМНОГО ГУМОРУ

День 1-го листопада. В церкві у м. С. торжественне богослуження, а в міських арештах сидять пластуни, яких польська поліція „для безпеки“ чи „на всякий випадок“ вже два дні перед тим виарештувала. Люди повертаються з церкви попри будинок арештів, а звітіля доноситься виразні звуки: „я ми тую червону калину“, „ніщо нам лахо ні пригоди“ і т. д. Люди пристають, прислуховуються, їх щораз більше. Вистрашений поліцист вбігає на подвір'я арештів з криком:

— Панове, дахувка з даху леці, не вольно кшичець в ерещце!

— Алеж ми не кричимо, ми співаємо!

— Не вольно спевачь!

— Та нам нудитьсє тут!

— Не вольно сен нудзіць!

ПРЕС-ФОНД

Дол. 25.00: Пані Євгенія Розгін

По дол. 5.00: В. Гринків, Е. Василюшин, Ю. Пастернак, о. Ю. Болнар, Д-р В. Витвицький, Д-р Б. Каранович, О. Ліщонський, Д. Кузик, І. Падик і Є. С. Думин.

20 нім. марок: дир. І. Кузів — Німеччина.

По дол. 3.00: М. Гушал, Хр. Лисобей, В. Попадюк, Д-р Р. Міколаєвич і М. Корінець.

По дол. 2.00: А. Джерджик, В. Шерій і Яр. Костів.

Дол. 2.50: о. Ю. Габрусевич.

По дол. 1.00: Д-р Т. Сенковський, М. Романко, С. Кічоровська, О. Кунько, О. Марцінюк, І. Дубровський, Гр. Геба, М. Войтович, І. Полович і Ю. Лаврінєнко.

Щиро дякуємо!

o—o

Мужчина, який хвалиться, що він у 60 років робить те саме, що в 30 — не робив багато в 30.

“THE FOX”

4933 Larkins

Detroit, Michigan 48210

Tel.: VI 2-7476

Умови передплати в ЗДА і Канаді річка передплата — Дол. 5.00

Editor Edward Kozak